

KHİMAİRA

JOHN BARTH

ÇEVİRİ: ASLI BİÇEN

1973 AMERİKAN ULUSAL KİTAP ÖDÜLÜ

♥ can
modern

JOHN BARTH
KHIMAIRA

Can Modern

Khimaira, John Barth

İngilizce aslından çeviren: Aslı Biçen

Chimera

İlk baskı: Random House, 1972

Bu çeviride kaynak alınan baskı: Fawcett Crest Books, 1985

© 1972, John Barth

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik

Editör: Müge Karahan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok. Erşen İş Hanı No: 15 Kat: 3-38

Bakırköy, İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-6348-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

JOHN BARTH
KHİMAİRA

ROMAN

1973 AMERİKAN ULUSAL KİTAP ÖDÜLÜ

İngilizce aslından çeviren

Aslı Biçen

♥can

JOHN BARTH, 20 Mayıs 1930'da Cambridge, Maryland'de doğdu. 1947'de Cambridge Lisesi'nden mezun oldu, Johns Hopkins Üniversitesi'ne gitmeden önce Juilliard'da kısa bir süre teorik müzik eğitimi aldı. Hopkins'ten 1952'de yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. 1953-1965 yılları arasında Pennsylvania Eyalet Üniversitesi'nde, 1972-73 arasında Boston Üniversitesi'nde, 1973'ten 1995'e kadar da Johns Hopkins Üniversitesi'nde ders verdi. Kariyerindeki dönüm noktasını, sırasıyla intihar ve kürtaj gibi tartışmalı konuları zekice ele alan iki kısa roman *Yüzen Opera* ve *The End of the Road* (Yolun Sonu) ile gerçekleştirdi. Maryland'in erken dönem tarihini alaya alan ve 18. yüzyıl İngiliz romanının parodisi denebilecek pikaresk bir roman olan *The Sot-Weed Factor* (Tütün Bitkisi Faktörü) ile gerçekçilikten ve modern zaman-mekândan (setting) yüz çevirdi. Üstkurmaca yoluyla edebiyatın tarihsel biçimlerini keşfetmeye, gerçeklik ve öznelik meseleleriyle daha fenomenolojik fakat oyuncu bir angajmana yöneldi. *Khimaira* ile 1973 Amerikan Ulusal Kitap Ödülü'nü kazandı. Maryland'de yaşamaya devam ediyor.

ASLI BİÇEN, 1970'te Bursa'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Çeviri yapmaya öğrencilik yıllarında başladı. 1990'dan beri sürdürdüğü meslek hayatında kırk küsur kitap çevirdi. Faulkner'ın *Abşalom Abşalom!*, Dickens'ın *Müşterek Dostumuz* ve *Kasvetli Ev*, Rushdie'nin *Geceyarısı Çocukları*, *Utancı*, Kennedy'nin *Cennet*, Djuna Barnes'ın *Geceyi Anlat Bana*, Fowles'un *Fransız Teğmenin*

Kadını gibi eserlerini Türkçeye kazandırdı. Çevirmenlerin maruz kaldığı haksızlıklara karşı mücadele veren Kitap Çevirmenleri Meslek Birliği'nin kurucularındandır. Çevirilerinin yanı sıra şu âna kadar yayımlanmış üç romanı vardır: *Elime Tutun*, *İnceldiği Yerden* ve *Tehdit Mektupları*.

Shelly için

Dünyazatname

I

“Tam o sırada her zamanki gibi ablamın sözünü kesttim, ‘Hikâye anlatmakta üstüne yok Şehrazat. Sen Şah’la sevişip ona hikâyeler anlatırken yatağınızın ayakucunda oturduğum bininci gece bu; anlattığın son hikâye de bir cinin bakışı gibi beni yerime mıhladı. Tam bitirmeden önce böyle araya girmek aklımın ucundan bile geçmezdi, ama doğudan ilk horozun ötüşü geldi kulağıma, falan filan, hem Şah’ın da gün ağarmadan önce biraz olsun uyuması gerek. Keşke senin yeteneğin bende de olsaydı.’

Şehroş da her zamanki gibi karşılık verdi, ‘Sen mükemmel bir dinleyicisin Dünyazat. Ama bu daha bir şey değil; bekle de gör bak yarın akşam hikâye nasıl bitecek! Tabii şayet, bu haşmetli Şah, otuz üç ay on gündür niyetlendiği gibi kahvaltıdan önce beni öldürmezse.’

‘Hıh’, dedi Şehriyar. ‘İlle de iyi eleştiriler alacağını zannetme; beni daha kandıramadın. Ama şu sonuncunun iyi olduğu konusunda kardeşine katılıyorum, o inişler çıkışlar, aslında doğru olduğu anlaşılan yalanlar, başka dünyalara kaçamaklar. Bunları nasıl uyduruyorsun hiç aklım ermiyor.’

‘Sanatçılarının hileleri vardır,’ diye karşılık verdi Şehroş. Sonra üçümüz de birbirimize iyi geceler dedik, toplam altı iyi geceler. Sabah, abin, Şehroş’un öyküsünden büyülenmiş bir vaziyette saraya gitti. Babam da, koltuğunun altında palası, kızının kafasını kesmesi söyleneceği zannıyla bininciye saraya geldi; vezirlikte üstüne yoktur ama üç yılın gerginliği onu biraz sapıttırdı; hem saçları beyazladı hem de dul kaldı. İlk elli geceden sonra Şehroş ve ben, Şehriyar, ‘Allah biliyor ya hikâyenin sonunu duymadan onu öldürmeyeceğim,’ dediğinde ferahlıyorduk; ama babam her sabah şaşkına dönüyordu. Âdet olduğu üzere minnettarlığını dile getiriyordu; Şah âdet olduğu üzere bütün gününü huzuruna binleri kabul ederek, erkek erkeğe kâh bir şeyler emredip kâh bir şeyleri yasaklayarak geçiriyordu; o gider gitmez Şehroş’un yanına yatarım ve âdetimiz olduğu üzere günü uyuyarak ve sevişerek geçirirdik. Birbirimizin dillerinden ve parmaklarından bıktığımızda hadım ağalarını, hizmetçileri, köleleri, evcil köpek ve maymunları alırdık odaya; son faslı da Şehroş’un harikalarıyla geçerdik: Bağdat’tan küçük, ağır toplar. Fildişi Adaları’ndan dildolar, falan filan. Ettiğim bir yemini bozmamak için ben Basra’dan gelen Anka kuşu şeklinde küçük bir aletle idare ederdim, ama Şehroş hiç sınır tanımazdı. En sevdiği hikâye, düğün gecesinde bir kızı kaçırıp, onu yedi çelik anahtarla kilitlenen bir hazine sandığına koyan, sonra sandığı kristal bir küreye koyup onu da okyanusun dibine yerleştiren domuz bir ifriti anlatan hikâyeydi. İfrit bunu kıza kendisinden başka hiç kimse sahip olmasın diye yapar. Ama ne zaman bütün bu alet edevatı kıyıya çekip yedi anahtarla kilitleri açsa ve onu dışarı çıkarıp ırzına geçse kucağında uykuya dalar; kız usulca altından kalkıp, oradan geçen bütün erkeklerle onu boynuzlar, kanıt olarak da adamların mühürlü yüzüklerini alır; hikâyenin sonunda kızın elinde tam beş

yüz yetmiş iki tane yüzük birikmiştir ve aptal ifrit hâlâ onun sahibi olduğunu düşünüyordur! Aynı şekilde Şeh-roş da senin abini günde yüz kere boynuzluyordu: De-mek ki şimdiye kadar yüz bin boynuz filan olmuş. Aynı zamanda her gün hikâyesini başlatan ve bitiren hazine anahtarını sona saklıyordu.

Üç yıl dört ay önce Şah Şehriyar her gece bir bakire-nin ırzına geçip her sabah onu öldürmekteyken; insanlar Allah'a bütün hanedanı yerle bir etmesi için dua etmek-teyken ve bir sürü aile kızlarını alıp kaçtığından Hindiçin adalarında düzülecek doğru düzgün genç kız kalmamış-ken benim ablam, Banu Sasan Üniversitesi'nde Fen-Edebiyat öğrencisiydi. Güzellik kraliçesi, öğrenci temsil-cisi ve rekorlar kaydetmiş bir atlet olmasının yanı sıra bin kitaptan oluşan özel bir kütüphaneye ve kampüs tarih-indeki en yüksek ortalamaya sahipti. Doğu'daki bütün me-zun dernekleri ona burs vermek için yarıştıyordu – ama ülkedeki durum o kadar canını sıkıyordu ki Şehriyar'ın bütün kız kardeşlerimizi öldürmesini ve ülkeyi mahvet-mesini engellemek için bir araştırma yapmak üzere son dönemde okuldan ayrıldı.

İlk başta ilgilendiği siyaset bilimi onu hiçbir yere gö-türmedi. Şehriyar'ın gücü mutlaktı, subaylarının ve belli başlı bakanlarının (babamız gibi) kızlarına dokunmayıp kurbanlarını liberal entelektüeller ve diğer azınlıklar ara-sından seçerek orduyu ve kabineyi kendisine bağlıyor ve bir darbe olasılığını ortadan kaldırıyor. Devrim söz konusu bile olamazdı, çünkü Şah'ın kadın düşmanlığı ifrata kaçmasa bile, bütün geleneklerimiz ve kurumları-mız tarafından alttan alta destekleniyordu ve katlettiği kızlar üst sınıflardan seçildiği müddetçe gerilla savaşı türünden bir şeye de zemin oluşmuyordu. Son olarak senin Semerkant'tan hemen yardımına koşacağıın kesin olduğu için bir işgal ya da suikast da olası görünmüyor-

du: Şehroş senin intikamının Şehriyar'ın gecede–bir–bakire politikasından daha kötü olacağını tahmin etti.

Bunun üzerine siyaset bilimini bir kenara bırakıp (ben de onun kitaplarını getiriyor, kalemlerini açıyor, çayını demliyor ve fişlerini düzenliyordum) psikolojiyi denedik – o da başka bir çıkmaz sokaktı. Önce senin, karın tarafından boynuzlanmaya verdiği tepkinin öfkeye kapılıp onu öldürmek, sonra da ümitsizliğe düşüp krallığını terk etmek olduğunu, Şehriyar'ın tepkisininse bunun tam aksi olduğunu belirledi; bunun da aranızdaki yaş farkından ve olayı ayrı zamanlarda fark etmenizden kaynaklandığını saptadı; söz konusu patolojinin bir ruhsal sorundan ziyade kültürden ve mutlak hükümdar konumundan kaynaklandığına karar verdi, falan filan. Yani buradan da bir şey çıkacağı yoktu.

Her geçen gün daha da ümitsizliğe kapılıyordu; bekâreti bozulmuş ve kafası uçurulmuş Müslüman kızların sayısı dokuz yüzü geçmişti ve babamın adayları tükenmek üzereydi. Şehroş'un kendini düşündüğü yoktu – Şah'ın, vezirine ve kızının marifetlerine duyduğu saygı yüzünden kendisine dokunmadığını tahmin etmemiş olsaydı bile düşünmezdi kendini. Ama durumun iğrençliğinin yanı sıra, özellikle benim adıma endişeleniyordu. Doğduğum günden itibaren, ki o zaman dokuz yaşındaymış, sanki onun kızıymışım gibi bana ihtimam göstermişti; anam babam olmasa da olurdu; aynı tabaktan yemek yer aynı yatakta uyurduk; kimse bizi ayıramazdı; hayatımın ilk on iki yılında bahse girerim bir saat bile ayrı kalmamışızdır. Ama ne onun kadar güzel ne de yetenekliydim – dahası ailenin en küçüğüydüm. Memelerim büyüyordu; âdet görmeye başlamıştım bile: Babamın Şehroş'u kurtarmak için beni feda etmesi an meselesiydi.

Hiçbir şey işe yaramayınca, son çare olarak, her ne kadar aptalca görünse de ilk aşkı olan folklor ve mitoloji-

ye döndü ve bulabildiği bütün bilmece/bulmaca/gizem motiflerini inceledi. 'Bir mucizeye ihtiyacımız var Dünya,' dedi (o bininci kez notlarına göz gezdirirken saçlarını örüyor ve boynuna masaj yapıyordum), 'karşılaştığım yegâne cinler de yüzüklerde ya da lambalarda değil hikâyelerde boy gösteriyor. Büyü kelimelerde –Abrakadabra, Açıl Susam Açıl, falan filan– ama bir hikâyede büyü olan sözler diğerinde büyü değil. Gerçek büyü hangi kelimelerin, ne zaman ve ne için işe yaradığını anlayabilmek; işin hilesi, hileyi öğrenmek.'

Heyecan dolu araştırmamız sürerken bu son cümle onun sloganı, hatta saplantısı haline geldi. Kendisi hikâye, Şehriyar da bakire stokunun sonuna yaklaştıkça, prensibinin doğru olduğuna gitgide daha fazla ikna oldu ama bütün dünya hikâyeleri arasında hiçbiri bunu doğrulamadığı ya da sorunu çözmek için nasıl kullanacağımızı göstermediği için ümitsizliğe kapılmaya başladı. 'Anahtarını hiç kimsenin bulamadığı hazineler hakkında binlerce masal okudum,' dedi bana; 'bizim anahtarımız var ama hazineyi bulamıyoruz.' Açıklamasını istedim. 'Hepsi burada,' dedi – mürekkep hokkasını mı yoksa ona doğru uzattığı tüy kalemi mi kastettiğini anlayamadım. Artık onu pek az anlıyordum; kriz büyüdükçe okumak yerine düş kurmaya başladı, kalemini de dünya edebiyatındaki Büyülü Anahtar motiflerini not etmek yerine alfabemizin harflerini rasgele çiziktirmek ve kendini kaşımak için kullanıyordu.

'Küçük Dünya,' dedi düşteymişçesine ve beni öptü: 'Varsayalım ki bütün bu vaziyet okuduğumuz bir hikâyenin olay örgüsü olsun, sen, ben, babam ve Şah da hikâyeye kişileri. Bu hikâyede, Şehrazat, Şah'ın kadınlar hakkındaki fikirlerini değiştirip onu sakin, sevgi dolu bir kocaya dönüştürmenin bir yolunu buluyor. Böyle bir hikâyeye düşünmek zor değil, di mi? Şimdi, bulduğu çözüm ne olursa olsun –ister bir tılsım, ister cevabı içeren

büyülü bir hikâye, ister büyülü herhangi bir şey– iş gelip okuduğumuz hikâyedeki belli sözcüklere bağlanıyor, di mi? Bu sözcükler de alfabemizin harflerinden oluşuyor: Şu kalemle çizebileceğimiz iki düzine kıvrık çizgi. Anahtar bu, Dünya! Erişebilirsek, hazine de bu! Sanki – sanki hazinenin anahtarı, hazine!’

O bu son kelimeleri söyler söylemez kütüphanemizin ortasında bir cin belirdi. Şehroş’un uyumadan önce okuduğu hikâyelerdeki şeylerden hiçbirine benzemiyordu: Bir kere korkutucu değildi ama bayağı tuhaf görünüyordu: Kırk yaşlarında açık tenli birisi, sinek kaydı tıraş olmuş, Anka kuşunun yumurtası gibi kabak kafalı. Kıyafetleri sade ama bir acayıpti; uzun boylu ve sağlıklıydı, gözüne taktığı çerçeveli tuhaf camlar dışında oldukça hoş bir görünüşü vardı. O da bizler kadar ürkmüş görünüyordu –Şehroş’un elindeki kalemi düşürüp eteklerini toplayışını bir görseydin!– ama çok geçmeden korkusunu yendi ve önce ikimize sonra da elindeki küçük büyülü çomağa bakarak dostça gülümsedi.

‘Sen gerçekten de Şehrazat mısın?’ diye sordu. ‘Hiç bu kadar net ve gerçekçi bir rüya görmemiştım! Sen de küçük Dünyazat olmalısın – tam hayal ettiğim gibisiniz! Korkmayın: Sizi böyle görmenin ve sizinle konuşmanın benim için ne demek olduğunu anlatamam; rüyada olsam bile rüyam gerçekleşti. İngilizce anlayabiliyor musunuz? Ben hiç Arapça bilmiyorum. Şu işe bak, bunun gerçek olduğuna inanamıyorum!’

Şehroş ve ben birbirimize baktık. Cin tehlikeli görünmüyordu; sözünü ettiği dilleri bilmiyorduk; söylediği bütün sözcükler *bizim* dilimizdeydi ve Şehroş, onun kaleminden mi yoksa sözcüklerinden mi geldiğini sorunca soruyu anlamış gibi gözüktü ama cevabı bilmiyordu. Dünyanın öte tarafındaki bir ülkede yaşayan bir hikâye yazarı olduğunu söyledi – yani *eski* bir hikâye yazarı. An-

ladığımızı göre bir zamanlar ülkesindeki insanlar okumaktan hoşlanıyorlarmış; ama şimdilerde iyi edebiyatın yegâne okuyucuları eleştirmenler, diğer yazarlar ve kendi hallerine bırakıldıklarında müzik ve resmi kelimelere tercih eden isteksiz öğrencilermiş. Kalemî (o büyüğü çomak, daha doğrusu içinde büyüğü bir mürekkep haznesi olan o büyüğü divit) kurumak üzereymiş; ama geceleyin bu ilk sohbetimizi yeniden kurarken o mu edebiyatı bırakmış yoksa edebiyat mı onu bir türlü hatırlayamadık, çünkü ya onun ya da bizim zihinlerimizde bir dizi kriz içi geçmiş gibiydi. Şehriyar'ınki gibi Cin'in hayatı da karman çormandı ama kadınlara karşı bir husumet beslemek şöyle dursun, bir çift hatuna delicesine vurulmuş ve ancak bu yakınlarda aralarında bir seçim yapmayı başarabilmişti. Mesleği de bir durgunluk dönemine girmişti, dönebileceği bir yol olduğunu sezse buna bir dönüm noktası demek işine gelecekti: Geçmişte yaptıklarını ne reddetmek ne de tekrar etmek istiyordu; tek arzusu onların ötesine geçip öncelemedikleri bir geleceğe kavuşmak ve her nasılsa, aynı zamanda anlatının esas kaynaklarına dönmekti. Şehriyar sorununu nasıl çözeceğimiz bizim için ne kadar muğlaksa bu işi yapmayı nasıl başaracağı da onun için o kadar muğlaktı – hatta çok daha fazla, çünkü çektiği güçlüklerin ne kadarının kendi zaafı, yaşı, konumu ve kişisel değişiminden; ne kadarının bulunduğu çağdaki ve yerdeki edebiyatın genel gerilemesinden; ne kadarının ülkesini (ve iddiasına göre insanlığı) kuşatmış olan diğer krizlerden kaynaklandığını bilmiyordu. Dediğine göre bu krizler bizimkiler kadar ümitsiz ve sorunluydu ve büyük sanat eserleri oluşturmak için gereken zihin açıklığına ya da onları değerlendirmek için gereken sükûnete düşmandılar.

Bu sorunlara kendini öylesine kaptırmıştı ki işi, hayatı, her şeyi bir duraklama noktasına gelmişti. Dostla-

rından, ailesinden ve işinden (bir edebiyat doktoruydu) ayrılmış ve bataklıklarda inzivaya çekilmişti, sadece ona en bağlı olan sevgilisi geliyordu oraya.

'Projem,' dedi, 'eskiden nerede olduğumu – *hepimizin* nerede olduğunu gözden geçirerek şu an nerede olduğumu keşfedip buradan nereye gideceğimi öğrenmek. Maryland bataklıklarında öyle bir salyangoz var ki –belki de onu ben uydurdum– önüne ne gelirse kendi salgılarıyla yapıştırarak yapıyor kabuğunu, aynı zamanda içgüdüsel olarak kabuğu için en uygun maddelerin bulunduğu tarafa doğru yöneliyor; tarihini sırtında taşıyor, onun içinde yaşıyor, büyüdükçe içinde bulunduğu andan ona yeni ve daha geniş halkalar ekliyor. Ben de o salyangozun hızıyla gidiyorum – ama durmadan daire çizerek kendi izimi sürüyorum! Okumayı yazmayı bıraktım; kim olduğumu bilmiyorum; ismim bir harf yığınının başka bir şey değil; edebiyat da öyle: Bir sıra harf, bir sıra boşluk, anahtarını kaybettiğim bir şifre.' Burnunun üzerindeki o tuhaf camları yukarı itti –sık sık yaptığı bu harekete gülmeden edemiyordum– ve sırttı. '*Neredeyse* bütün edebiyat. Anahtar diyorum da, sanırım buraya bu yüzden geldim.'

Sonra Şehroş'un kaleminden mi yoksa sözlerinden mi çıktığı sorusuna cevaben araştırmalarının, onunkiler gibi, kendisini bir açmaza götürdüğünü söyledi; hemen elinin altında yeni bir kurmaca hazinesinin yattığını hissediyordu, anahtarı bir bulabilseydi. Bu benzetme üzerinde öylesine düşünürken, içine battığını hissettiği notlar bataklığına, aradığı hazine anahtarının hazinenin kendisi olduğunu fark eden bir adamla ilgili bir hikâye taslağı daha eklemiş. Bunun nasıl bir şey olduğunu (ve onu kuşatan bütün sorunlara rağmen hikâyeyi nasıl anlatacağını) düşünmeye fırsat bulamamış, çünkü kâğıdın üzerine *hazinenin anahtarı hazinedir* kelimelerini yazar yazmaz ken-

dini bizim karşımızda bulmuş – ne kadarlığına, ne için, ya da nasıl olduğunu hiç bilmiyordu, sadece dünyada en sevdiği hikâyecinin Şehrazat olduğunu söyledi.

‘Amma da çenem düştü!’ diye bitirdi sözlerini gülererek. ‘Kusura bakmayın!’

‘Ablam bir süre düşündükten sonra, kafa yordukları şeylerin tuhaf bir biçimde çakışarak ikisini de aynı muammalı formüle çıkarmasının, Cin’in kütüphanesine ışınlanmasıyla bir ilgisi olduğunu öne sürdü. İşler sarpa sararsa beni kurtarmak için, tersine bir ışınlanmanın başarılıp başarılmayacağını denemeye can attığını söyledi; kendisine gelince, bu iş ilgisini çekse bile ülkesini kasıp kavuran kadın kıyımından hayali kaçışlar yapacak vakti yoktu: Her ne kadar takdire şayan olsa da bu büyüünün ikisinin de sorunlarını çözemeyeceğini düşünüyordu.

‘Ama çözümün kendi ellerimizde olduğunu biliyoruz!’ diye bağırdı Cin. ‘İkimiz de hikâyeler anlatıyoruz: Bunun hazinenin anahtarının hazine olmasıyla bir ilgisi olduğunu en az benim kadar kuvvetle seziyor olmalısın.’

Ablam burun deliklerini kısıtı. ‘İki keredir benim hikâye anlatıcısı olduğumu söylüyorsun,’ dedi; ‘ama ben Dünyazat’tan başka hiç kimseye hikâye anlatmadım, hem uyumadan önce ona anlattığım hikâyeler de herkesin bildiği şeyler. Kendi kendime uydurduğum tek hikâye şu hazinenin anahtarı hikâyesi ki onu da anladığım söylenemez...’

‘Aman Allahım!’ diye bağırdı Cin. ‘Yani daha bin bir geceye *başlamadın* mı?’

Şehroş sertçe başını salladı. ‘Bildiğim yegâne bin gece bizim domuz şahın Müslümanların bakire kızlarını öldürdüğü bin gece.’

Gözlüğünü çıkararak ziyaretçimiz bunu duyunca o kadar heyecanlandı ki bir süre konuşamadı. Sonra ablamın elini tuttu ve hayatı boyunca ona hayranlık beslediğini

söyleyerek ikimizi de şaşkına çevirdi, bu sözleri yanaklarımızı kızartmıştı. Demesine göre seneler önce, eğitimini sürdürebilmek için üniversite kütüphanesinde çalışan beş parasız bir öğrenciyken, Şehrazat'ın Şah Şehriyar'ı oyalamak için anlattığı hikâyeleri okur okumaz ona büyük bir tutkuyla bağlanmıştı ve bu tutku o kadar güçlenmişti ki diğer 'gerçek' kadınlarla ilişkileri ona sahte, yirmi yıllık evliliği Şehrazat'a karşı yapılmış uzatmalı bir sadakatsizlik; kendi yazıları da basit taklitler, ablamın *Binbir Gece*'sindeki gerçek hazinenin solgun kopyaları gibi gelmişti.

'Şah'ı oyalamak!' dedi Şehroş. 'Bunu düşünmüş-tüm! Babam, ülke çöküntüye uğramadan Şehriyar'ın bu işe bir son vermek istediğine inanıyor, ama erkek kardeşi karşısında mahcup duruma düşmemek için bir bahane-ye ihtiyacı varmış. Onunla sevişmeyi, sonra ona heyecanlı hikâyeler anlatmayı, beni öldüremeyecek kadar iyi tanıyana kadar da hikâyelerin sonunu ertesi geceye bırakmayı düşünmedim değil. Hatta o ve kardeşinden çok daha büyük zorluklarla karşılaştıkları halde intikam hır-sına kapılmayan şahlarla ilgili hikâyeleri de araya sokuş-turacaktım; ya da vefalı âşıklar ya da karılarını kendilerinden çok seven kocalarla ilgili. Ama kim inanır! Hem hangi hikâyenin işe yarayacağı ne belli? Hele o ilk birkaç gecede! Belki rahatlamak için iki-üç gün bana dokun-maz; ama sonra kendini bıraktığı için öfkelenip eski politikasına geri döner. Ben de bu fikirden vazgeçtim.'

Cin gülümsedi; ne düşündüğünü *ben* bile anlamış-tım. 'Ama kitabı okuduğunu söyledin!' diye bağırdı Şeh-roş. 'Öyleyse içinde hangi hikâyelerin, ne sırayla anlatıl-dığını hatırlıyorsunuzdur!'

'Hatırlamama gerek yok,' dedi Cin. 'Hikâye yazdı-ğım seneler boyu kitabın, çalışma masamın üzerinden eksik olmadı. Sadece orada tutmakla bile, binlerce kez faydalandım ondan.'

Şehroş kendisinin sözde anlatmış olduğu, daha doğrusu anlatacağı hikâyeleri Cin'in uydurup uydurmadığını sordu. 'Nasıl uydurayım ki?' dedi Cin gülerek. 'Ancak on iki yüzyıl sonra doğacağım! Hem onları sen de uydurmadın; sözünü ettiğin, şu 'herkesin anlattığı' eski hikâyeler onlar; "Denizci Sinbad", "Alaaddin'in Lambası", "Ali Baba ve Kırk Haramiler"...'.

'Başka neler var?' diye bağırdı Şehroş. 'Hangi sırayla? "Ali Baba" hikâyesini bilmiyorum ki! Kitap yanında mı? Karşılığında her şeyimi veririm!'

Büyülü kelimeleri yazarken kitabını elinde tuttuğu ve onu düşündüğü halde kitap onunla birlikte kütüphaneye ışınlanmadığına göre, büyü tekrarlansa bile ona bir kopya veremeyeceği sonucunu çıkardığını söyledi Cin. Ama çerçeve hikâye dediği şeyi gayet iyi hatırlıyordu: Şehriyar'ın kardeşi Şahzaman'ın, karısının sadakatsizliğini fark edip onu öldürüşünü, Semerkant krallığını terk edip Şehriyar'ın yanına, Hindiçin adalarında yaşamaya gelişini; Şehriyar'ın karısının da bir o kadar sadakatsiz olduğunu öğrenince kardeşlerin çölde inzivaya çekilmelerini, ifrit ve kaçırıldığı kadınla karşılaşmalarını, bütün kadınların sadakatsiz olduğuna karar verip her gece bir bakirenin ırzına geçme ve sabaha onu öldürme sözü vererek krallıklarına geri dönmelerini; Vezir'in kızı Şehrazat'ın, babasına karşı gelerek bu kıyımı durdurmak için gönüllü olmasını ve –seksle uyku arasındaki o can alıcı noktada ondan bir hikâye anlatmasını isteyen ve gün ışımadan önce, tam en heyecanlı yerinde hikâyeyi keserek Şah'ın merakını kabartan– kardeşi Dünyazat'ın yardımıyla Şehriyar'ın yanında onun kalbini kazanacak, aklını başına getirecek ve ülkeyi çökmekten kurtaracak kadar uzun zaman kalabilmesini.

Ablamı kucaklayıp ona yardım etmeme izin vermesi için yalvardım. Başını salladı: 'Anlatmam gereken

hikâyeleri sadece bu Cin okumuş, o da hatırlamıyor. Dahası kaybolmaya başladı bile. Hazinesinin anahtarı hazine olsa bile, onu hâlâ ele geçiremedik.'

Gerçekten de kaybolmaya başlamıştı; ama Şehroş o büyülü cümleyi söyler söylemez geri döndü, öncesinden daha da fazla sırtıyordu, tam *biz* kaybolmaya başladığımızda ve kendi odası belirmeye başladığında aynı kelimeleri düşündüğünü söyledi. Öyle anlaşılıyordu ki, hazinenin anahtarının hazine olduğunu aynı anda düşünerek Şehroş'la ikisi büyüü tekrar edebileceklerdi. Anlaşılan bütün dünya tarihinde bunu düşünmüş olan yegâne iki kişi onlardı. Dahası, deyim yerindeyse uyanıp da kendini Amerika'nın bataklıklarında bulduğunda *Binbir Gece*'nin birinci cildinin açık duran içindekiler sayfasına şöyle bir göz atma fırsatı bulmuş ve ilk hikâyenin 'Tacir ile İfrit' adındaki çok bölümlü bir hikâye olduğunu saptamıştı – eğer yanlış hatırlamıyorsa, bu hikâyede öfkeli bir ifrit, bazı şeyhler hikâyelerini anlatana kadar masum bir tacirin ölümünü erteliyordu.

Şehrazat ona teşekkür etti, başlığı bir yere yazdı ve ciddi bir havayla kalemini masaya bıraktı. 'Kız kardeşlerimi, ülkemi ve deliliğine yenik düşmeden önce Şah'ı kurtarmak sadece senin elinde,' dedi. 'Yapman gereken tek şey, bana gelecekte geçmişin hikâyelerini getirmek. Ama belki alttan alta Şah'ın kadınlar hakkındaki duygularını paylaşıyorsunuzdur.'

'Hiç de değil!' dedi Cin sıcak bir sesle. 'Şu anahtar hilesi işe yararsa, senin hikâyelerini sana anlatmaktan onur duyarım. Tek yapmamız gereken belli bir saat kararlaştırıp büyülü kelimeleri aynı anda yazmamız.'

Ellerimi çırptım – ama Şehroş'un yüzünde hâlâ soğuk bir ifade vardı. 'Sen bir erkeksin,' dedi; 'bir kadının ihtiyaç duyduğu bir hazinenin anahtarını elinde tutan her erkeğin istediği şeyi istiyorsundur herhalde. İş icabı

kendimi ilk önce Şehriyar'a vermeliyim; ondan sonra er-tesi gecenin hikâyesini bana anlatırsan her gün günbatı-
mında onu seninle boynuzlarım. Tamam mı?’

Cin'in alınacağından korktum ama başını hayır anla-
mında sallamakla yetindi. Ona olan köklü aşkı ve bir
hikâye anlatıcısının nasıl bir şey olduğunu kendisine gös-
terdiği için duyduğu minnet yüzünden, Şehrazat'ın hikâ-
yesinde herhangi bir rol oynamak onu anlatamayacağı
kadar mutlu edecekti, bundan başka bir ödül düşünemi-
yordu. Dahası, bin gecedен çok daha uzun bir zamandır,
kendi hislerine karşılık vermeyen hiçbir kadınla aynı yata-
ğı paylaşmama politikasını benimsemişti. Son olarak da –
Şehrazat'a benzeyen bazı yönleriyle ona çekici gelen– yeni
genç sevgilisi onu son derece mutlu ediyordu, kendisi de
kadını mutlu ettiğini umuyordu; enseste ya da oğlancılığa
meyilli olmadığı gibi, sadakatsizliğe de meyilli değildi.
Şehrazat'a duyduğu hayranlık her zamanki kadar güçlüy-
dü –hatta yüz yüze geldiği için daha da güçlü– ama sahip-
lenici değildi; Yunan şairlerinin ilham perilerini arzuladığı
şekilde arzuluyordu onu, bir ilham kaynağı olarak.

Şehroş tüy kalemini çekiştirip duruyordu. ‘Sözünü
ettiğin şairleri bilmiyorum,’ dedi sertçe. ‘Burada bizim
ülkemizde aşk o kadar özel bir şey değildir. Bir tarafta
Şehriyar'ın bir harem dolusu odalığını, öte tarafta karı-
sının ona yaptıklarını ve bildiğim daha pek çok hikâyeyi
–özellikle de genç sevgilileri olan yaşlıca adamlarla– il-
gili olanları düşündükçe biraz saflık ettiğini söyleme-
den geçemeyeceğim. Hem anladığım kadarıyla geçmiş-
te aldatılmaktan da aldatmaktan da payını aldığı hal-
de. Öyle bile olsa, durumundan cinsel bir kazanç sağla-
maya çalışmaman benim için büyük sürpriz oldu. Ha-
dım mısın?’

Benim yine yüzüm kızardı, ama Cin, hiç alınma be-
lirtisi göstermeden, her bir şeyinin yerli yerinde olduğu

konusunda teminat verdi, genç sevgilisine duyduğu eşsiz aşk, had safhada masum olsa bile safça değildi. Acılaşan aşklardan endindiği tecrübe, zamanla olgunlaşıp büyüyecek bir aşk fikrine daha fazla iltifat etmesini sağlamıştı; geçmiş tutkuları ve yenilgileriyle yumuşamış olan yüreğini en çok ısıtan görüntü, birbirlerini ve ortak yaşamlarını her şeyden üstün tutan ak saçlı bir çiftin pek ender rastlanan görüntüsüydü. Aşk ölmüşse ölmüştür; yok eğer yaşıyorsa bırak sonsuza kadar yaşasın, falan filan. Bazı edebiyat eserlerinin gerçekten çok daha kıymetli olduğunu ileri sürdü, öyle ki nadiren de olsa bazı durumlarda güzellikleri onları gerçek kılıyordu. Yegâne Bağdat, halıların uçtuğu ve büyülu sözlerle cinlerin ortaya çıktığı *Binbir Gece*'nin Bağdat'ıydı. Kendisi de o cinler gibi tümüyle bizim emrimiz altındaydı hem de bedelsiz. Birisi karşısında belirip üç dilek söylemesini istese, artık iki taneden fazlası gelmezdi aklına, çünkü birinci dileği –en çok sevdiği hikâye anlatıcısıyla yüz yüze gelip konuşmak– yerine gelmişti.

Şehroş bunun üzerine gülümseyip diğer iki dileğinin ne olacağını sordu. İkincisi, diye cevap verdi Cin, kendisi ve genç arkadaşının, o tuzlu bataklıklardaki inzivada birbirlerine gösterdikleri sevginin sona erdiğini görmeden ölmektir. Üçüncüsü (kendisi ve tam bir doyum arasındaki yegâne engel) iyi niyet, ilgi ve azıcık terbiye edilmiş bir duyarlıktan başka hiçbir anahtarı olmayan uygar zevkler hazinesine, ölmeden önce, karınca karınca sanatsal bir iki metelik eklemektir: Tarihin barbarlıklarını telafi edemese, yaşamın ve ölümün dehşetinden bizi kurtarmasa da, en azından o acılı yolda ruhlarımızı ümitlendiren, tazeleyen, büyüten, asilleştiren, zenginleştiren sanat hazinesini kastediyordu. Şimdiye kadar yayımlanmış olan karalamalarının bu incelikte olmadığına inanıyordu; Şehrazat'ı gördüğü bu tatlı rüyadan uyanmadan önce

ölürse bu üçüncü dileği yerine gelmeyecekti. Ama bu son ikisi gerçekleşme bile (kuşkusuz böylesi nimetlere hazine anahtarları gibi ender rastlanırdı) birincisi gerçekleştiği için mutlu ölecekti.

Bunu duyan Şehroş sonunda mesafeli tavrını bir kenara bırakıp yabancıнын yazı yazdığı elini avcuna aldı, kabalığı için özür diledi ve bu kez sıcak bir tavırla davetini tekrarladı: Eğer amacına ulaşmasını sağlayacak kadar hikâyeyi ona temin ederse, Şehriyar'la geçireceği ilk geceden sonra ne zaman isterse, gizli olmak kaydıyla onundu. Ya da (gerçekten aldatmaktan hoşlanmıyorsa) kız kardeşlerinin katledilmesi sona erdiğinde Cin onu kendi yerine ve zamanına alabilirdi ve Şehrazat sonsuza kadar onun kölesi ve odalığı olurdu – tabii şimdiki sevgilisiyle o zamana kadar birbirlerinden bıkmış olacakları varsayılırsa, ki gerçekçi bir varsayım olurdu bu.

Cin bir kahkaha atıp Şehrazat'ın elini öptü. 'Köle yok, odalık yok. Dostum ve ben birbirimizi sonsuza kadar sevme niyetindeyiz.'

'Bu Sinbad'inkilerden çok daha büyük bir mucize olur,' dedi Şehroş. 'İnşallah gerçekleşir Cin ve üçüncü dileğin de bahşedilir. Bana öyle geliyor ki yapmayı ümit ettiğin şeyi çoktan yapmış olabilirsin: Zaman gösterecek. Ama ben ve Dünyazat, bize hediye ettiğin hikâyeler karşılığında, senin ileride yazacağın hikâyelere bir katkıda bulunmak için elimizden geleni yaparız – hemcinslerimizi kurtarmak için nasıl sebatla bir yol aradıysak senin yazman için de aynı şekilde bir yol ararız canımız pahasına.'

Sonra Şehrazat, bundan böyle beni sevdiği gibi seveceğine yemin ettiği sevgilisini, onun adına kucaklaması için Cin'den söz aldı ve kadına hediye olarak Cin'in bahsettiği imgeye benzeyen –kitap gibi çıkmayıp, ışınlanması için dua ettiği– spiral bir kabuk şeklindeki altın

küpesini kulağından çıkarıp verdi. Cin neşeyle kabul ederek, dönen bir galaksiden ya da şans çarkından çıkarır gibi bu küpeden altın bir roman yağmuru çıkaracağına yemin etti. Sonra ikimizi de öptü (babaminkiler dışında, senden önce bana dokunan yegâne erkek dudakları) ve ortadan kayboldu, kendi isteğiyle mi yoksa bir başkası yüzünden mi anlayamadık.

Şehroş ve ben bütün gece heyecanla birbirimizi kucaklayarak Cin'le aramızda geçen her kelimeyi tekrarladık. Kendini Şah'a sunmadan önce, güvenip güvenemeyeceğini anlamak için büyüü –ve gelecekte gelen meslektaşını– denemek adına bir hafta beklemesini rica ettim. Ama biz kıkırdayıp fısıldaşırken sarayda bir kız kardeşimiz daha ırzına geçilip katlediliyordu; babamın bütün karşı çıkmalarına rağmen Şehroş sabah ilk iş kendini Şehriyar'a sundu; gece çökünce Şah'ın onu ölümcül yatağına alıp oyunlar oynamasına izin verdi, sonra hayatında ilk kez benden ayrıldığı için ağlıyormuş numarası yaptı. Şehriyar beni çağırıp yatağın ayakucuna oturttu. Şehrazat'ın benim işlediğim güzel geceliğini çıkarmasına yardım edişini ve kalçasının altına beyaz, ipek bir yastık koyuşunu seyrettim, sonra usulca bacaklarını açışını izlerken neredeyse bayılacaktım; o âna kadar hiç ereksiyon halindeki bir erkek görmediğim için cüppesini açtığına gördüğüm şey karşısında kendimi tutamayarak inledim, Şah'ın Şehrazat'ın içine neyi sokacağını anladım: Tüyleri incilerle bezenmişti, sapı arabesklelerle süslenmiş bir minareyi, başı da sokmaya hazır bir kobrayı andırıyordu. Benim paniğe kapıldığımı görünce dilini şaklatarak Şehroş'un üzerine çıktı; Şehroş onu görmemek için dolu dolu olmuş gözlerini bana dikti; sonra gözlerini kapattı, ancak ve ancak, hikmetinden sual olunmaz o gizem zühur ettiğinde atılması gereken çığılı attı. Bir dakika sonra yastık bekâretine tanıklık eder, yaşlar da gözlerinden

kulaklarına inerken Şah'ın saçlarını kavradı, güzel bacaklarını onun beline doladı ve hikâyesinin başarısını garantilemek için büyük bir coşkuyla kendinden geçmiş gibi davrandı. Ne seyretmeye tahammül edebiliyor ne de gözlerimi kaçırabiliyordum. Canavar tükenip yatakta dönmeye başlayınca (utanç ve suçluluk hissettiğini umuyordum, ya da Şehroş'un ölmeye gönüllü oluşu karşısında bir huzursuzluk) kendimi toparlayıp Şehroş'tan bana bir hikâye anlatmasını istedim.

'Zevkle,' dedi, büyük bir şokun izlerini taşıyan sesi yüreğimi burktu, 'tabii eğer haşmetli Şah izin verirse.' Abin mırıldandı ve Şehroş titrekle sesle 'Tacir ile İfrit' hikâyesini anlatmaya başladı, onun çerçevesi içine uzun uzadıya 'Birinci Şeyhin Hikâyesi'ni serimlerken sesi de güçleniyordu. Tam zamanında lafını kesip hikâyeye övgüler düzdüm ve doğuda bir horozun öttüğünü duyduğumu söyledim; sanki Şah'ın politikasından haberim yokmuş gibi gün doğmadan önce biraz uyuyup hikâyenin sonunu ertesi gece dinlesek daha iyi olmaz mı diye sordum – hem o zaman benim çok daha fazla sevdiğim 'Üç Elma'yı da anlatırdı. 'Aman Dünya!' Şehroş beni azarlıyormuş gibi yaptı. 'Ondan daha iyi düzinelerce hikâye biliyorum: 'Abanoz At', 'Denizler Çocuğu Julnar.' 'Efsunlu Şehzade'ye ne dersin? Ama bütün ülkede Şah'ın tadına bakmadığı tek bir genç hanım olmadığı gibi bıkana kadar dinlemediği tek bir hikâye de kalmamıştır herhalde. Ona yeni bir hikâye anlatacağımı iddia etmek, yeni bir sevişme tarzı göstereceğimi iddia etmekle aynı şey olur.'

'Buna ben karar veririm,' dedi Şehriyar. Bunun üzerine bütün gün birbirimizin kollarında terleyip durduktan sonra günbatımında büyümlü anahtarı denedik; Cin karşımızda belirdeğinde ve sırtıp gözlüğünü yukarı iterek bize ikinci ve üçüncü şeyhlerin hikâyelerini anlattığında ne kadar rahatladığımızı tahmin edersin; o hayati ikinci

gecede bu iki öykünün de tümüyle anlatılması gerektiğini tahmin ediyordu, bunun nedeni hem anlatıya dair bir bitimsizlik ya da hovardalık (en azından şeyhlere yaraşır bir cömertlik) sergilemek hem de Şah'ın ölüm cezasını iptal edip etmediğinin pek de kesin olmadığı bir zamanda sonu gelmeyen hikâye içindeki hikâyelerle gerilimi artırılmaktı. Dahası, ifritin tüccarın canını hikâyeler karşılığında bağışladığı mesajı, lafı fazla uzatmadan, gün ağarana kadar yeterli açıklıkta verilmeliydi. Spiral küpenin, ışınlanma sonucu biraz daha güzelleşerek ve hiç zarar görmeyen öte tarafa geçtiğini gülümseyerek ekledi Cin; sevgilisi ona bayılmıştı ve Şehroş'un kucaklamasına günün birinde aynı şevkle cevap vereceğine emindi, tabii önce daha çağdaş rakiplerinin anısının biraz silinmesi, Cin'in aşkına güvenmeye başlaması sonra da Cin'in bu çok özel büyü anahtar hikâyesini ona anlatması gerekiyordu. Sonra şefkatle, bekâretinin bozulmasının ya da benim buna tanıklık etmemin Şehroş için çok da iğrenç bir deneyim olmadığını umduğunu söyledi; Şah'ı kadın düşmanlığından vazgeçirmesi için önünde birçok ateşli gece vardı ve hem ruhu hem de stratejisi açısından Şehrazat'ın biraz zevk almaya çalışması daha iyi olurdu.

'Asla!' dedi ablam. 'O yatakta bir tek şeyden zevk alabilirim, o da kız kardeşlerimi kurtarmak ve onların katilini boynuzlamak.'

Cin omuz silkip ortadan kayboldu; Şehriyar geldi, ikimize de iyi akşamlar diledi, Şehroş'a daha samimi bir biçimde sarılmadan önce defalarca öptü, sonra yatağa yatırıp oyuncu bir edayla 'Kadın Hileleri' dizisindeki kitapların sayısı kadar pozisyonu üzerinde denedi, öyle ki Şehroş'un çılgınlıklarının acıdan mı, şaşkınlıktan mı yoksa –her ne kadar çılgınca görünse de– kendine rağmen aldığı zevkten mi kaynaklandığını anlayamadım. Bana gelince, erkekler söz konusu olduğunda son derece masum

olmama rağmen Şehroş'un kütüphanesindeki bütün aşk kılavuzlarını ve erotik hikâyeleri gizli gizli okumuştum ama bunların, mağaralarında yalnız yaşayan yazarların uçuk kaçık hayallerinden, Şehroş'un da bir aralar kendini kaptırdığı, eğlence olsun diye bir şeyler karalama merakından ibaret olduğunu sanıyordum; o tuhaf pozisyonlarda o inanılmaz şeyleri yapan benim kendi ablamdı, ama buna rağmen gördüklerimin o kitaplardaki sihirli illüstrasyonlar değil de gerçek hareketler olduğunu anlamam çok uzun sürdü.

'Hikâyeye devam et,' diye emretti Şehriyar işleri bittiğinde. Başlangıçta biraz duraklayarak, ama sonra bir gece öncesinden daha iyi bir sesle, 'Tüccar ile İfrit' hikâyesini kaldığı yerden anlatmaya başladı Şehroş, biraz önce gördüklerim yüzünden hâlâ ıslak olduğumu fark etmenin verdiği ezayla neredeyse zamanında lafa girmeyi unutuyordum. Ertesi gün, birbirimizle kucaklaşırken Şehroş, Şah'ı her zamanki kadar iğrenç bulmasına rağmen kendisine yaptığı şeylerin artık canını acıtmadığını, hatta kendisi Şehriyar'ı, bizim Cin'in sevgilisini gördüğü gibi, el üzerinde tutulacak bir yatak arkadaşı olarak görseydi bunlardan zevk bile alabileceğini, dahası kendisinin de ona hoş şeyler yapabileceğini itiraf etti. Daha doğrusu, bekâretinin bozulmasının paniği ve ertesi sabah öldürüleceği korkusu geçtikten sonra artık -kırk yaşında olmasına rağmen vakur ve yakışıklı bir adam, hem de usta bir âşık olan- Şehriyar'ın kendisini değil hemcinslerimize karşı girişilmiş cinayetlerle dolu sicilini iğrenç buluyordu, ki bunu da hiçbir tatlılık, hiçbir şefkatli okşama silip atamazdı.

'Hiç mi?' diye sordu bizim Cin, günbatımında tekrar ortaya çıktığında. 'Bir adam düşün mesela, aslında iyi yürekli ve sakin biri olmasına rağmen bir gün bir cadı ona büyü yapıp aklını kaçırmasına ve tüyler ürpertici şeyler yapmasına neden olmuş; genç bir kadın da, onu

“İki keredir benim hikâye anlatıcısı olduğumu söylüyorsun,” dedi; “ama ben *Dünyazat*’tan başka hiç kimseye hikâye anlatmadım, hem uyumadan önce ona anlattığım hikâyeler de herkesin bildiği şeyler. Kendi kendime uydurduğum tek hikâye şu hazinenin anahtarı hikâyesi ki onu da anladığım söylenemez...”

Binbir Gece Masalları’nın kahramanı Şehrazat’ın küçük kız kardeşi Dünyazat, kendisinin ve onu tutsak eden prensin kaderini elinde tutmaktadır. Medusa’yı öldüren yarı tanrı Perseus, kırk yaşında, sıradan bir ölümlü gibi orta yaş kriziyle baş etmeye çalışırken itibarı için de mücadele etmektedir. Bir zamanlar kanatlı at Pegasus’u evcilleştiren Bellerophonates ise kendini sürekli kuzeni Perseus’la mukayese ederken kahramanlık mitini güçlendirmeye çalışmaktadır.

John Barth, adını Bellerophonates tarafından öldürülen üç başlı canavar Khimaira’dan alan ve postmodern edebiyatın önemli yapıtlarından biri olan eserinde söz konusu üç hikâyeyi farklı bakış açılarıyla yeniden anlatıyor.

“Pırlıtlı, büyülü bir eser... Barth’ın yazdığı en iyi kitap.”

National Review

#amerikanedebiyatı #mitoloji #postmodernizm #şehrazat #perseus #bellerophonates

 can

canyayinlari.com | f | | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6348-9

9 789750 763489